

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Kaufland Česká republika v.o.s.**, se sídlem Pod Višňovkou 25, Praha 4, IČ: 25110161, zast. JUDr. Ing. Igorem Kremlou, advokátem, se sídlem Pod Višňovkou 25, Praha 4, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2009, č. j. 29 Ca 181/2007 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 7. 2007, č. j. 235/36/9/2007 – SŘ, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele České obchodní inspekce, inspektorátu v Hradci Králové (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 4. 2007, č. j. 995-6/080/6/2007. Správní orgán prvního stupně v uvedeném rozhodnutí uložil žalobci úhrnný trest a pokutu ve výši 200 000 Kč, a to za nejpřísněji postižitelný delikt podle § 17 odst. 4 písm. c) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále též „zákon o potravinách“ či „zákon č. 110/1997 Sb.“), jelikož shledal, že se žalobce dopustil porušení zákazu, kdy potravina nesmí být uvedena na trh, není-li bezpečná, stanoveného čl. 14 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady ES č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin (dále jen nařízení č. 178/2002), když dne

7. 2. 2007 v provozovně Pilnáčkova 436/11, 500 03 Hradec Králové uvedl do oběhu celkem 49 ks potravin: BEST šunková delikatesa kuřecí, které nebyly vhodné k lidské spotřebě, jelikož obsah výrobku byl již v rozkladu z důvodu porušeného obalu a měl změněnou vůni, obal potravin byl znečištěný obsahem potravin s vyschlými červy, čímž žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v § 17 odst. 7 zákona o potravinách, za což může být podle téhož ustanovení uložena pokuta až do výše 1 000 000 Kč. Dále za porušení povinnosti neprodleně vyřadit z dalšího oběhu potravin pachnoucí, pokud pach není charakteristickou vlastností výrobku, nebo jinak poškozené, deformované, znečištěné nebo zjevně chemicky nebo mikrobiologicky narušené podle § 11 odst. 2 písm. a) bod 5 zákona č. 110/1997 Sb., když stejného dne ve stejné provozovně uvedl do oběhu celkem 30 ks potravin: BEST drůbeží luncheon meat, přičemž obaly výrobku byly deformovány a znečištěny, čímž byla naplněna skutková podstata správního deliktu uvedená v § 17 odst. 4 písm. c) zákona č. 110/1997 Sb., za což může být uložena pokuta až ve výši 50 000 000 Kč, a také za porušení povinnosti stanovené v kapitole II, čl. 4 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady ES, č. 852/2004 o hygieně potravin (dále jen nařízení č. 852/2004) [kdy provozovatelé potravinářských podniků provádějících činnosti v jakékoli fázi výroby, zpracování a distribuce potravin, které následují po fázích, na něž se vztahuje odstavec 1, dodrží všeobecné hygienické požadavky stanovené v příloze II], neboť stejného dne ve stejné provozovně byl v blízkosti regálu s potravinami v ALU obalech cítit zápach a zjištěn poletující hmyz (mušky a mouchy), v krabicích s potravinami - BEST drůbeží luncheon meat, BEST šunková delikatesa kuřecí byl zjištěn uhynulý hmyz (červi a mušky), 1 krabice byla znečištěna obsahem potravin, která byla v rozkladu, na obalech s potravinami (BEST drůbeží luncheon meat, BEST šunková delikatesa kuřecí) byly zjištěny nalepené uhynulé mušky a červi, regály a krabice s uvedenými potravinami nebyly čisté a potravin tudíž nebyly chráněny proti možné kontaminaci, čímž byla naplněna skutková podstata správního deliktu uvedená v § 17 odst. 7 zákona č. 110/1997 Sb., za což může být uložena pokuta podle téhož ustanovení až do výše 1 000 000 Kč.

V odvolání žalobce namítal především, že správní orgán prvního stupně porušil zásadu dvojího přičítání a uložil žalobci pokutu v nepřiměřené výši. Navrhoval, aby žalovaný zrušil napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

V odůvodnění svého zamítavého rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce v odvolání nezpochybnil důvody, jež správní orgán prvního stupně k uložení pokuty vedly, nýbrž vyslovil jen nesouhlas s výší pokuty, s úvahami vedoucími k jejímu stanovení a namítal porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Námitku žalobce na porušení zásady zákazu dvojího přičítání shledal žalovaný částečně důvodnou. Uvedl, že správní orgán prvního stupně se dopustil porušení této zásady zákazu dvojího přičítání, když konstatoval, že „protiprávním jednáním došlo ze strany účastníka řízení k porušení povinnosti v oblasti bezpečnosti potravin, což mohlo mít negativní výsledný vliv na potravin z hlediska jejich bezpečnosti, což je k tíži účastníka řízení“. Podle žalovaného tímto správní orgán prvního stupně přičítal k tíži žalobce znaky skutkové podstaty správního deliktu. Žalovaný přesto shledal, že výše pokuty uložená správním orgánem prvního stupně byla přiměřená, proto úvahu správního orgánu prvního stupně o výši pokuty doplnil a tuto námitku účastníka řízení odmítl. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000 - 39, podle kterého správní řízení tvoří jeden celek a vady

prvoinstančního řízení lze odstranit i v řízení odvolacím. Žalovaný doplnil, že závažnost protiprávního jednání v nejširším slova smyslu je vyjádřena tím, že byla porušena zákonem ukládaná povinnost. Zákon o potravinách vyjadřuje závažnost protiprávního jednání výší sankce, kterou je možno účastníkovi řízení za konkrétní protiprávní jednání uložit. Při hodnocení závažnosti protiprávního jednání žalobce shledal žalovaný jako přítěžující okolnost druh znečištění regálu, jeho okolí, obalů potravin a zejména potravin samotných. Znečištění hmyzem a červy je významným předpokladem pro poškozování spotřebitelů po stránce ekonomické i zdravotní. Žalovaný shledal jako přítěžující okolnost také rozsah kontaminace regálů i zmíněných výrobků cizorodými látkami.

Žalovaný nepřisvědčil ani dalším námitkám žalobce. Konstatoval, že z odůvodnění správního orgánu prvního stupně nevyplývá, že by hledisko druhové závažnosti bylo při rozhodování o výši pokuty hodnoceno jako přítěžující okolnost, a že by tedy došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Úvaha správního orgánu prvního stupně o druhové závažnosti správního deliktu není podle názoru žalovaného správní úvahou o výši pokuty, nýbrž pouhým konstatováním. Žalovaný však shledal pochybení správního orgánu prvního stupně v absenci precizního přihlédnutí k obligatorně postavenému kritériu „závažnost protiprávního jednání“ podle § 17 odst. 18 zákona o potravinách. Přesto shledal, že výše pokuty uložená správním orgánem prvního stupně byla přiměřená, proto úvahu správního orgánu prvního stupně o výši pokuty doplnil, resp. upřesnil a také tuto námitku účastníka řízení odmítl. Nepřisvědčil ani námitce žalobce zpochybňující názor správního orgánu prvního stupně, který jako přítěžující okolnost posoudil již samotnou možnost negativního dopadu na zdraví spotřebitele. Vyšel přitom ze závěru Krajského soudu v Brně uvedeného v rozsudku ze dne 30. 7. 2004, č. j. 29 Ca 245/2002 - 69, ze kterého mimo jiné vyplývá, že již jen pouhá možnost ohrožení práv spotřebitelů může být považována za škodlivý následek protiprávního jednání. Žalovaný dovodil, že správní orgán prvního stupně neporušil zásadu zákazu dvojího přičítání. Podle názoru žalovaného správně hodnotil následky protiprávního jednání účastníka řízení, když konstatoval, že „nebyl prokázán konkrétní škodlivý následek spočívající v poškození zdraví spotřebitele“, a tuto skutečnost zhodnotil ve prospěch účastníka řízení. Úvaha správního orgánu prvního stupně o tom, že uvedení potravin na trh, nejsou - li bezpečné, stejně jako nedodržení hygienických požadavků při prodeji potravin a nevyřazení potravin s porušenými obaly, jež zapříčinilo kontaminaci potravin a mohlo mít negativní dopad na zdraví spotřebitelů, je podle názoru žalovaného správná a je i dostatečným způsobem skutkově podepřena a není tedy pouhou skutkově nepodloženou domněnkou.

Žalovaný dále přezkoumal zbývající část úvahy správního orgánu prvního stupně o výši pokuty. Ztotožnil se s jeho hodnocením, pokud jako přítěžující okolnost shledal skutečnost, že se jednalo o zjevné nedostatky snadno zjistitelné samotným provozovatelem potravinářského podniku a jím ovlivnitelné. Tyto nedostatky měly být odstraněny v rámci vnitřní kontroly samotným provozovatelem potravinářského podniku, nikoliv až na základě zjištění orgánu státního dozoru. Správní orgán dobu trvání protiprávního jednání žalobce hodnotil jako dobu krátkou, což přičetl ve prospěch žalobce a žalovaný se s tímto hodnocením ztotožnil. Výši pokuty shledal přiměřenou a konstatoval, že pokuta byla uložena v souladu s ustanovením § 17 odst. 4 písm. c) zákona o potravinách. Další pochybení v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně spočívající v opomenutí správního orgánu v odůvodnění uvést, proč uložil trest podle § 17 odst. 4 písm. c) zákona o

potravinách, žalovaný doplnil tak, že pokuta byla uložena na základě absorpční zásady analogicky k ustanovení § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Úhrnný trest byl uložen podle trestní sazby za nejzávažnější správní delikt, a to za naplnění skutkové podstaty podle § 17 odst. 4 písm. c) zákona o potravinách.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž namítal nezákonnost rozhodnutí žalovaného, kterou spatřoval v tom, že napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, aniž pro to bylo splněny zákonem stanovené podmínky, napadené rozhodnutí je v rozporu se skutečným stavem věci, spočívá na nesprávném právním posouzení, nemá náležitosti stanovené zákonem, je nepřezkoumatelné a byla jím žalobci uložena nepřiměřená pokuta. V důsledku nezákonnosti rozhodnutí žalovaného došlo ke zkrácení žalobce na jeho právech účastníka řízení, a to zejména na právu, aby o jeho věci bylo rozhodováno na základě přesně a úplně zjištěného skutkového stavu. Vytýká žalovanému, že se nevypořádal s hledisky uvedenými v § 17 odst. 18 zákona o potravinách způsobem, který tento zákon předpokládá. Žalobce namítal, že hledisko závažnosti jednání odůvodnil správní orgán prvního stupně skutečnostmi, které jsou znaky samotné skutkové podstaty příslušného správního deliktu. Vyjádřil nesouhlas s tím, že při hodnocení následku protiprávního jednání správní orgán prvního stupně posoudil jako přitěžující již samotnou možnost negativního dopadu na zdraví spotřebitele. To, že je spotřebitel potenciálně ohrožen nevhodnou potravinou, je samotným objektem skutkové podstaty příslušného správního deliktu, a pokud hodnotil správní orgán prvního stupně porušení objektu skutkové podstaty k tíži žalobce, dopustil se porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neuvádí žádné relevantní skutečnosti, které by odůvodňovaly uložení takto vysoké pokuty a je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost. Podle žalobce nebylo možné vady rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zhojit rozhodnutím žalovaného a žalovaný měl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně toliko zrušit a vrátit mu je k novému projednání a rozhodnutí. Uvedeným nesprávným postupem žalovaný porušil zásadu dvouinstančnosti správního řízení. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že žalovaný shledal důvodnou jeho odvolací námitku o tom, že se správní orgán prvního stupně dopustil porušení zásady zákazu dvojího přičítání, když hodnotil v neprospěch žalobce při rozhodování o výši pokuty skutečnost, která je znakem skutkové podstaty deliktu a jako nedostatečné shledal hodnocení závažnosti protiprávního jednání správním orgánem prvního stupně, přesto však dovodil, že pokuta je přiměřená a úvahu správního orgánu prvního stupně o výši pokuty doplnil. Žalobce označil za nesrozumitelnou posloupnost úvah žalovaného, který nejprve konstatoval, že pokuta byla uložena v přiměřené výši, přestože shledal, že úvaha správního orgánu prvního stupně ohledně závažnosti správního deliktu v podstatě absentuje a teprve poté doplnil skutečnosti na podporu svého tvrzení, namísto toho, aby nejdříve hodnotil skutková zjištění a na základě nich činil závěr o přiměřenosti či nepřiměřenosti pokuty uložené správním orgánem prvního stupně.

Žalobce dále namítal, že žalovaný nepřípustně doplnil chybějící správní úvahu správního orgánu prvního stupně úvahou vlastní, pro kterou nemohl v prvoinstančním správním rozhodnutí ani ve správním spise najít oporu. Postupem žalovaného tak byl žalobce zkrácen na právu řádného a úplného přezkoumání správního rozhodnutí. Popsaným postupem žalovaný porušil zásadu dvouinstančnosti správního řízení a právo

žalobce na spravedlivý proces. Žalobce rovněž vyjádřil přesvědčení, že se žalovaný nezabýval námitkou týkající se nemožnosti hodnotit uvádění do oběhu samo o sobě ve prospěch nebo neprospěch provozovatele potravinářského podniku a účelovosti takové argumentace. Bez jakékoli vazby na to, co je uvedeno v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rozvíjí žalovaný úvahu o druhové závažnosti, z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně však není patrná jakákoli úvaha o druhové závažnosti. Uvádění potravin do oběhu nelze přitom hodnotit jako okolnost polehčující či přítěžující. Ochrana před ohrožením nevhodnou potravinou je podle žalobce samotným účelem právní úpravy na ochranu spotřebitele a objektem skutkové podstaty příslušného správního deliktu. Pokud by uvedení potravin do oběhu nebylo jakkoli způsobilé vyvolat možnost ohrožení zdraví spotřebitele, nebylo by možné potravinu považovat za vadnou a k naplnění skutkové podstaty deliktu by nedošlo. Z hledisku následku správního deliktu by byl relevantní pouze konkrétní škodlivý následek, který nebyl prokázán, jak to ostatně připustil sám správní orgán prvního stupně. Závěrem žalobce namítl nepřiměřenost uložené pokuty a navrhoval, aby krajský soud rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a uložil žalovanému povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 26. 6. 2009, č. j. 29 Ca 181/2007 – 39, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku nejprve konstatoval, že došlo ke spáchání předmětných správních deliktů, které ve svém vyjádření nezpochybnila ani jedna z procesních stran. Sporná však byla přiměřenost výše pokuty, stejně jako zákonnost vydaných správních rozhodnutí. Krajský soud žalobci přisvědčil v tom, že způsob jakým správní orgány hodnotily kritéria pro ukládání pokuty za správní delikty ve smyslu § 17 odst. 18 zákona o potravinách, a to zejména v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není přehledný. Navzdory této skutečnosti však krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány se s kritérii uvedenými v § 17 odst. 18 zákona o potravinách vypořádaly dostatečně, vady rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byly v rozhodnutí žalovaného zhojeny a nedošlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání, resp. případné vady rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byly v tomto ohledu žalovaným zhojeny. Krajský soud přisvědčil úvahám žalovaného, jež se týkaly přítěžujících okolností a přiměřenosti výše uložené pokuty. K námitce žalobce, že byla porušena zásada dvouinstančnosti správního řízení, krajský soud uvedl, že podstatou dvouinstančnosti správního řízení je to, že účastníkovi řízení zůstane zachována reálná možnost brojit proti skutkovým a právním zjištěním správního orgánu odvoláním. Tato reálná možnost byla v daném případě žalobci zachována a ten ji využil. To, že žalovaný považoval jednu z dílčích úvah v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za vadnou a v souladu se správním řádem a judikaturou Nejvyššího správního soudu ji nahradil vlastní úvahou, přičemž dospěl ke stejným závěrům jako správní orgán prvního stupně, nelze podle krajského soudu považovat za porušení zásady dvouinstančnosti správního řízení.

S tvrzením žalobce, že správní orgán prvního stupně při hodnocení následku protiprávního jednání porušil zásadu zákazu dvojího přičítání se krajský soud neztotožnil, neboť, jak již uvedl ve svém rozhodnutí ze dne 30. 7. 2004, č. j. 29 Ca 245/2002 – 69, i pouhá možnost ohrožení práv spotřebitelů může být považována za škodlivý následek protiprávního jednání za předpokladu, že je tato možnost ohrožení dostatečným způsobem skutkově podepřena. Úvahu správního orgánu prvního stupně o tom, že uvedení potravin

nevhodných k lidské spotřebě do oběhu, je velmi vážné porušení právních povinností, v jehož důsledku mohlo dojít ke zdravotnímu poškození spotřebitele, označil krajský soud za zcela logickou, přičemž to, že předmětné potraviny nebyly vhodné k lidské spotřebě bylo jednoznačně prokázáno z protokolu o kontrole č. P033-60316/07 ze dne 7. 2. 2007. Správní orgán se tedy podle krajského soudu nedopustil porušení zásady zákazu dvojího přičítání, pokud v rámci správního uvážení hodnotil v neprospěch účastníka možnost negativního dopadu jeho protiprávního jednání na zdraví spotřebitele. Správní orgán prvního stupně navíc výslovně uvedl, že jako polehčující okolnost při rozhodování o stanovení výše pokuty hodnotil fakt, že v rámci následků protiprávního jednání nebyl prokázán konkrétní škodlivý následek spočívající v poškození zdraví spotřebitele a žalovaný se s tímto závěrem ve svém rozhodnutí ztotožnil.

V případě námitky žalobce týkající se negativního hodnocení porušení povinnosti „úvedením do oběhu“, což dle názoru žalobce nemá oporu v zákoně a jedná se ze strany správních orgánů o diskriminační postup, se krajský soud ztotožnil s názorem žalovaného, že se jedná pouze o úvahu o druhové závažnosti správního deliktu a z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není patrné, že by tato úvaha byla hodnocena jako přitěžující okolnost při stanovení výše pokuty. K žalobcem namítané nepřiměřenosti výše pokuty a absenci jejího řádného zdůvodnění krajský soud uvedl, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je přes drobné nedostatky dobře patrné, jaké byly úvahy správního orgánu při rozhodování o uložení pokuty a stanovení její výše a žalovaný se s těmito úvahami v napadeném rozhodnutí ztotožnil. Správní orgány přihlédly k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání ve smyslu § 17 odst. 18 zákona o potravinách. Co se týče závažnosti protiprávního jednání, byl žalobci přičten k tíži jednak druh znečištění regálů a potravin hmyzem a červy a dále také rozsah kontaminace. Při úvaze o způsobu protiprávního jednání správní orgány správně posoudily, že se jednalo o zjevné nedostatky ovlivnitelné a také snadno zjištěitelné samotným provozovatelem potravinářského podniku a k tíži účastníka hodnotily, že k tomuto odstranění nedošlo a nedostatky byly zjištěny a odstraněny až na základě kontroly. Při stanovení konkrétní výše pokuty správní orgány hodnotily jako polehčující okolnost, že doba v průběhu kontroly. Co do škodlivého následku bylo jako polehčující okolnost hodnoceno to, že nebylo prokázáno žádné konkrétní poškození zdraví spotřebitele. Krajský soud shledal zdůvodnění uložení pokuty a její výše dostatečně a přezkoumatelné a plně se s ním ztotožnil. Uloženou pokutu ve výši 200 000 Kč označil krajský soud za velmi mírnou vzhledem k závažnosti spáchaných správních deliktů a maximální možné výši pro uložení pokuty (50 000 000 Kč) za zcela přiměřenou. Pro úplnost krajský soud dodal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dopustil procesního pochybení tím, když v rámci výrokové části uvedl pouze výrok o tom, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, potvrzuje a opomněl uvést výrok, že odvolání žalobce se zamítá. Toto pochybení však nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť vzhledem k potvrzení správního orgánu prvního stupně a k výslovnému odkazu na příslušné ustanovení správního řádu, bylo zřejmé a zcela logické, že žalovaný měl v úmyslu též odvolání žalobce zamítnout.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, ve které v podstatě – ještě podrobněji – zopakoval námitky uplatněné v žalobě proti rozhodnutí žalovaného. Odůvodnění správního orgánu prvního stupně

označil za velmi nekonkrétní a neurčité, což neměl soud tolerovat. Stěžovatel namítal, že správní orgán prvního stupně odůvodnil hledisko závažnosti jednání skutečnostmi, které jsou již znaky skutkové podstaty příslušného správního deliktu. Vyjádřil přesvědčení, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně fakticky zcela absentuje přezkoumatelná správní úvaha týkající se hlediska závažnosti, kterou nebylo možné zhojit v rámci odvolacího řízení. Stěžovatel dále poukázal na skutečnost, že žalovaný uznal za opodstatněnou žalobcovu námitku týkající se porušení zásady zákazu dvojího přičítání a absence úvahy ohledně hodnocení hlediska závažnosti, přesto však shledal, že pokuta je přiměřená. Namítal, že žalovaný bez jakékoli vazby na to, co bylo uvedeno v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebo v odvolání žalobce, rozvíjí úvahu o druhové závažnosti a uzavírá, že „úvaha prvoinstančního orgánu o druhové závažnosti správního deliktu není dle názoru odvolacího orgánu úvahou o výši pokuty, nýbrž pouhým konstatováním.“ Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně však není patrná jakákoli úvaha o druhové závažnosti. Pokud jde o správní úvahu správního orgánu prvního stupně týkající se hodnocení uvádění do oběhu z hlediska závažnosti, pak má stěžovatel za to, že se jedná zcela zjevně o úvahu o výši pokuty a nikoli o pouhé konstatování. Stěžovatel setrval na tom, že uvádění potravin do oběhu nelze hodnotit jako okolnost polehčující či přitěžující.

Stěžovatel dále namítal, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je vadou, kterou žalovaný nemohl zhojit v rámci odvolacího řízení tím, že doplní chybějící správní úvahu správního orgánu prvního stupně úvahou vlastní, pro kterou nemohl v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani ve správním spise najít oporu. Stěžovatel s poukazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 143/2004 - 105 a č. j. 2 Afs 208/2006 - 176, uvedl, že vady mohl žalovaný takto zhojit pouze do té míry, pokud stěžovateli zůstala zachována reálná možnost brojit proti plným a správným tvrzením správních orgánů řádným odvoláním, aby nebyl zkrácen na svých procesních právech a nebyla porušena zásada dvouinstančnosti správního řízení. Podle názoru stěžovatele nezhojil žalovaný vady rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, vybočil z mezí správního uvážení odvolacího orgánu, porušil zásadu dvouinstančnosti správního řízení a právo stěžovatele na spravedlivý proces. Vzhledem k uvedenému stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že postupu žalovaného není co vytknout, když posouzení uvedení potravin nevhodných k lidské spotřebě do oběhu ve smyslu závažnějšího porušení, je zcela legitimní úvahou o druhové závažnosti a stěžovateli byla zachována reálná možnost brojit odvoláním proti skutkovým a právním vadám rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Stěžovatel dále poukázal na skutečnost, že žalovaný nekonkretizoval, v jakém rozsahu byly nedostatky zjištěny a krajský soud se tímto nijak nezabýval. Kdyby tak učinil, zjistil by, že narušený obal a kazící se obsah byl zjištěn u pouhého 1 balení šunkové delikatesy, další 3 obaly šunkové delikatesy a 5 obalů luncheon meatu pak byly v důsledku toho povrchově znečištěny, aniž by došlo k zasažení obsahu výrobku, a 9 balení luncheon meatu bylo zdeformováno bez zasažení obsahu výrobku. Zbývající kusy obou výrobků (dohromady 79 balení) byly staženy z oběhu kvůli vyloučení nebezpečí kontaminace. Popisovaná zjištění (zápach, znečištěné krabice a regály, larvy a hmyz) pocházela pouze z jediného otevřeného balení a stěžovatel se proto domnívá, že jim byla přikládána větší

váha, než jaká by jim odpovídala, a že uvedení jejich výčtu bez upřesnění, v jakém rozsahu se vyskytovala je zavádějící a závěr soudu o rozsáhlé kontaminaci je nesprávný.

Porušení zásady zákazu dvojího přičítání spatřoval stěžovatel rovněž v tom, že správní orgán posoudil jako přítěžující okolnost již samotnou možnost negativního dopadu na spotřebitele. Podle stěžovatele by však z hlediska následku byl relevantní pouze konkrétní škodlivý následek, který, jak sám správní orgán prvního stupně připustil, nebyl prokázán. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas se závěrem krajského soudu, který se odvolal na své dřívější rozhodnutí ze dne 30. 7. 2004, č. j. 29 Ca 245/2002 – 69, podle něhož i pouhá možnost ohrožení spotřebitelů může být považována za škodlivý následek, pokud je možnost ohrožení dostatečně skutkové podepřena. Stěžovatel na závěr konstatoval, že napadený rozsudek krajského soudu je nesprávný pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného v důsledku nedostatku důvodů, kterou soud akceptoval, a pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozsudku, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2009, č. j. 29 Ca 181/2007 – 39, zrušil, věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost uhradit náklady řízení k rukám zástupce stěžovatele.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a které by jej opravňovaly se od uplatněných důvodů kasační stížnosti odchýlit. Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že není důvodná.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Předně je třeba uvést, že stěžovatel nijak nezpochybňoval to, že se dopustil předmětných správních deliktů. Stěžovatel namítal především porušení zásady zákazu dvojího přičítání a s tím související nesprávné určení výše pokuty ze strany správních orgánů.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že ukládání pokut za správní delikty, tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení a nebo – v tomto směru došlo soudním řádem správním k rozšíření soudního přezkoumání – zda správní orgán volné uvážení nezneužil.

Podle § 17 odst. 18 zákona o potravinách při rozhodování o uložení pokuty a její výši orgány dozoru přihlíží k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání. V případě, kdy došlo k nápravě protiprávního stavu v souladu s uloženým opatřením nebo bezprostředně poté, kdy bylo zjištěno porušení povinnosti a nejednalo se o jinou než zdravotně nezávadnou potravinu nebo o klamání spotřebitele spočívající v porušování některých práv duševního vlastnictví, může orgán dozoru od uložení pokuty upustit.

Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. Ustanovení § 17 odst. 18 zákona o potravinách obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení výše pokuty (závažnost, způsob, doba trvání a následky protiprávního jednání). Vzhledem k tomu, že se jedná o výčet taxativní, je správní orgán povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané pokuty těmito hledisky zabývat a k jiným než v zákoně uvedeným hlediskům by při stanovení výše pokuty neměl přihlížet. Hlediska uvedená v citovaném ustanovení je třeba zohlednit a posoudit vždy. Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné. Rozhodně nelze výši pokuty odůvodňovat splněním zákonných podmínek skutkové podstaty správního deliktu. Ty jsou totiž základním předpokladem pro vyvození sankční odpovědnosti, tedy předpokladem pro uložení sankce a nevypovídají nic o její výši.

Dále je třeba uvést, že podle ustálené soudní judikatury zdejšího soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, či rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek.

U souzené věci nutno připustit, že část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mohla ve stěžovateli vzbudit dojem, že správní orgán porušil zásadu zákazu dvojího přičítání tím, že hledisko závažnosti jednání, které je jedním ze zákonem stanovených hledisek pro stanovení výše pokuty odůvodnil skutečnostmi, které jsou již znaky skutkové podstaty správního deliktu. Správní orgán prvního stupně totiž při hodnocení závažnosti správního deliktu stěžovatele, konstatoval, že *byl veden úvahou o tom, že se jedná o velmi závažná porušení právních předpisů, když protiprávním jednáním došlo ze strany účastníka správního řízení k porušení povinnosti v oblasti bezpečnosti potravin a hygienických požadavků při prodeji potravin, což mohlo mít negativní výsledný vliv na potraviny z hlediska jejich bezpečnosti, což je k tíži účastníka řízení, správní úřad uvážil, že od uložení pokuty neupustí*. Nejvyšší správní soud má však za to, že výše uvedená úvaha správního orgánu prvního stupně neznamena porušení zásady zákazu dvojího přičítání a jedná se pouze o poněkud neobratné a nepřesné vyjádření toho, že správní orgán prvního stupně považoval jednání stěžovatele za zvláště závažné proto, že zjištěné nedostatky (znečištění regálů, jejich okolí, obalů potravin a potravin samotných hmyzem a červy) shledal zvláště závažnými a nebezpečnými pro spotřebitele, což mu neumožňovalo od uložení pokuty upustit. Žalovaný však v odůvodnění svého rozhodnutí uvedený nedostatek rozhodnutí správního orgánu prvního stupně napravil, když konstatoval, že při hodnocení závažnosti konkrétního protiprávního jednání stěžovatele shledal jako přitěžující okolnost druh znečištění regálu, jeho okolí, obalů potravin a zejména potravin samotných. Dále uvedl, že znečištění hmyzem a červy je významným činitelem pro poškozování spotřebitelů po stránce ekonomické i zdravotní a jako přitěžující okolnost zhodnotil také rozsah kontaminace regálů i předmětných výrobků cizorodými látkami. Správně tedy rozsah zjištěných nedostatků vyhodnotil jako přitěžující okolnost.

Porušení zásady zákazu dvojího přičítání spatřoval stěžovatel rovněž v tom, že správní orgán posoudil jako přitěžující okolnost již samotnou možnost negativního dopadu na spotřebitele a poukazoval v této souvislosti na skutečnost, že z hlediska následku by byl relevantní pouze konkrétní škodlivý následek, který však v posuzované věci nebyl prokázán.

Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že *přihlédnuto bylo taktéž k následkům protiprávního jednání, kdy nebyl prokázán konkrétní škodlivý následek spočívající v poškození zdraví spotřebitele, což je ve prospěch účastníka řízení. Přesto však uvedení potravin do oběhu, které nebyly bezpečné, mohlo mít negativní dopad i na zdraví spotřebitelů, což platí i pro nedodržení hygienických požadavků při prodeji potravin a nevyřazení potravin s porušenými obaly z oběhu, které zapříčinily kontaminaci potravin*. Žalovaný uvedeným závěrům správního orgánu prvního stupně přisvědčil.

Nejvyšší správní soud má za to, že správní orgány se s kritériem následků protiprávního jednání vypořádaly správně, když ve prospěch stěžovatele hodnotily skutečnost, že nebyl prokázán škodlivý následek spočívající v poškození zdraví spotřebitele, zároveň však zohlednily, že stěžovatel uváděl do oběhu potraviny, jež nebyly bezpečné a existovala zde možnost negativních dopadů na zdraví spotřebitele. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, který konstatoval, že mohlo dojít ke zdravotnímu poškození spotřebitele, v souvislosti s čímž poukázal na svůj rozsudek ze

dne 30. 7. 2004, č. j. 29 Ca 245/2002 - 69, ve kterém uvedl, že i pouhá možnost ohrožení práv spotřebitelů může být považována za škodlivý následek protiprávního jednání za předpokladu, že je tato možnost ohrožení dostatečným způsobem skutkově podepřena. Nejvyšší správní soud tak má za to, že správní orgány se s kritérii pro uložení pokuty vypořádaly v souladu se zákonem a zásadu dvojího přičítání neporušily. Námitce stěžovatele na porušení uvedené zásady proto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Na uvedeném závěru nemění nic ani výše uvedená nepřesnost správního orgánu prvního stupně, které se dopustil při hodnocení kritéria závažnosti jednání.

Stěžovatel dále namítal porušení zásady dvouinstančnosti správního řízení, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je takovou vadou, kterou žalovaný nemohl zhojit v rámci odvolacího řízení tím, že doplnil chybějící správní úvahu správního orgánu prvního stupně úvahou vlastní. Pro takový postup nemohl v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani ve správním spise najít oporu. V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2006, č. j. 2 Afs 143/2004 - 105, a rozsudek ze dne 8. 8. 2007, č. j. 2 Afs 208/2006 - 176.

Nejvyšší správní soud k těmto námitkám v první řadě uvádí, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně netrpí žádným z v úvahu přicházejících důvodů nepřezkoumatelnosti, tj. nesrozumitelností nebo nedostatkem důvodů. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou řádně popsány správní delikty, jichž se stěžovatel dopustil, jakož i to, jaký za ně správní orgán prvního stupně ukládá trest. V odůvodnění jsou pak popsána skutková zjištění, z nichž správní orgán prvního stupně vycházel. Ten rovněž uvedl, proč nevyužil možnosti upustit od uložení pokuty a vypořádal se se všemi hledisky stanovenými pro určení výše pokuty, které jsou uvedeny v § 17 odst. 18 zákona o potravinách, byť jak již bylo výše uvedeno, se s hlediskem závažnosti jednání stěžovatele vypořádal poněkud nepřesně. Rovněž žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil ke všem zákonem stanoveným kritériím pro určení výše pokuty.

Skutečnost, že žalovaný doplnil a upřesnil právní úvahu správního orgánu prvního stupně, týkající se závažnosti správního deliktu stěžovatele, nelze považovat za porušení zásady dvouinstančnosti. Nejvyšší správní soud v této souvislosti znovu poukazuje na již zmíněnou judikaturu, podle které tvoří správní rozhodnutí vydaná v prvním a druhém stupni z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Správní řízení bylo v posuzované věci vedeno v obvyklém pořadí dvou správních stolic (prvostupňový a odvolací správní orgán) tvořících jeden celek. Postup žalovaného, který v menším rozsahu doplnil a upřesnil odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tedy lze akceptovat, aniž by přitom byla dotčena zásada dvouinstančnosti, jak tvrdí stěžovatel. Tato zásada znamená, že řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), přičemž řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu. Dvouinstančnost zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm. Jedná se tedy o pojistku proti přijímání nezákonných a nesprávných rozhodnutí. Primárním účelem této zásady je zaručení tzv. devolutivního a suspenzivního účinku, tedy toho, aby věc byla přezkoumána správním orgánem vyššího stupně a aby byla odložena realizace obsahu výroku napadeného rozhodnutí, což se v daném případě stalo.

Prostřednictvím zásady dvouinstančnosti správního řízení je dále realizováno subjektivní právo účastníků správního řízení napadnout rozhodnutí vydané v prvním stupni řádným oprávněným prostředkem, kterým je odvolání, za podmínek stanovených příslušným právním předpisem (zde § 81 - § 93 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), přičemž o odvolání rozhoduje správní orgán nadřízený tomu, který napadené rozhodnutí vydal. Ani toto právo stěžovatele nebylo v posuzované věci porušeno, neboť o odvolání stěžovatele rozhodl správní orgán (žalovaný), jenž je nadřízený správnímu orgánu prvního stupně, čímž došlo rovněž k naplnění smyslu této zásady, kterým není pouze to, aby o odvolání rozhodl jiný (nadřízený) správní orgán, ale také to, aby o odvolání rozhodla jiná osoba, která doposud neměla s případem nic společného a není tak zatížena a ovlivněna úvahami a názory správního orgánu prvního stupně. Nejvyšší správní soud dodává, že námitky stěžovatele, které vznesl v žalobě proti rozhodnutí žalovaného a v kasační stížnosti se shodují s námitkami, které vznesl již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Stěžovatelovy námitky tedy byly opakovaně přezkoumány a posouzeny jak ve správním, tak i v soudním řízení.

K poukazu stěžovatele na rozsudky č. j. 2 Afs 143/2004 - 105 a č. j. 2 Afs 208/2006 - 17, Nejvyšší správní soud uvádí, že ve věci sp. zn. 2 Afs 143/2004 se jednalo o případ, kdy v konkrétní věci žalobkyně byla záležitost konzultována s pracovníkem jiného orgánu, tento pracovník vyjádřil na věc svůj názor, správce daně prvního stupně se s ním ztotožnil a podle něj ve věci rozhodl. Z následného jednání u správce daně druhého stupně pak bylo zřejmé, že onen pracovník, který konzultaci poskytl, pracuje ve stejném oddělení jako pracovnice pověřené vyřízením odvolání žalobkyně. Nebylo dokonce vyloučeno, že tím pracovníkem mohla být jedna z nich. Každopádně věděly, o kterého pracovníka se jedná, tedy minimálně s ním musely o celé záležitosti hovořit. Nejvyšší správní soud proto přisvědčil pochybnostem žalobkyně, že o jejím podání rozhodovala v obou stupních daňového řízení fakticky tatáž osoba a označil takovýto postup za flagrantní porušení zásady dvouinstančnosti, neboť možnost odvolání byla poskytnuta pouze formálně.

Ve věci č. j. 2 Afs 208/2006 - 176, Nejvyšší správní soud konstatoval, že možnost brojit proti prvostupňovému rozhodnutí musí být reálná a ne pouze formální. Tím, že v předmětné věci nebyly v prvoinstančním rozhodnutí uvedeny důvody zajištění vybraných výrobků, stěžovatel přišel o reálnou možnost brojit proti skutkovým a právním zjištěním celního úřadu, která vedla k zajištění vybraných výrobků, ve svém odvolání. Došlo tak k porušení jeho práv na spravedlivý proces.

V citovaných rozhodnutích Nejvyšší správní soud sice dospěl k závěru, že došlo k porušení zásady dvouinstančnosti správního řízení, ovšem jak vyplývá z výše uvedeného, stalo se tak za zcela jiných skutkových okolností, a proto závěry z těchto rozhodnutí není možné aplikovat na právě posuzovanou věc. S ohledem na výše uvedené skutečnosti tak Nejvyšší správní soud k této námitce stěžovatele uzavírá, že zásada dvouinstančnosti správního řízení v posuzované věci porušena nebyla, stejně jako právo na spravedlivý proces.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, v níž stěžovatel uvádí, že žalovaný zrekapituloval zjištěný skutkový stav, aniž by konkretizoval, v jakém rozsahu byly

nedostatky zjištěny a krajský soud se tímto nijak nezabýval. Zjištěný skutkový stav je totiž v rozhodnutí žalovaného popsán dostatečně podrobně, z rozhodnutí žalovaného jsou naprosto zřejmé skutkové okolnosti správního deliktu stěžovatele (rozsah pochybení, kterých se stěžovatel dopustil). Dále pak je třeba uvést, že stěžovatel tuto námitku v žalobě nevznnesl a krajský soud se proto touto námitkou ani zabývat nemohl.

K poukazu stěžovatele na skutečnost, že popisovaná zjištění (zápach, znečištěné krabice a regály, larvy a hmyz) pocházela pouze z jediného otevřeného balení, z čehož stěžovatel dovozuje, že jim byla přikládána větší váha, než jaká by jim odpovídala, Nejvyšší správní soud konstatuje, že s touto argumentací stěžovatele nesouhlasí. Nejvyšší správní soud se naopak ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že kontaminace zboží byla rozsáhlého charakteru. Otevřené sice bylo pouze jedno balení BEST šunková delikatesa kuřecí, masný výrobek - konzerva, avšak i další kus této potraviny měl porušený obal. Podstatné je však zejména to, že stěžovatel nechal situaci zajít do takové krajnosti, že prodával páchnoucí potraviny v rozkladu a neodstranil ani červy a hmyz, který se v důsledku rozkladu uvedené potraviny v prodejně objevil. Takováto pochybení považuje Nejvyšší správní soud za zvláště závažná a zcela nepřijatelná s ohledem na skutečnost, že spotřebitel v České republice, jakožto členském státu Evropské unie, oprávněně očekává vysokou kvalitu prodáváného zboží (potravin) a přísné dodržování hygienických standardů stanovených právními normami. Shora uvedené správní delikty, jejichž spáchání stěžovatel nijak nepopírá, svědčí podle názoru Nejvyššího správního soudu o nedodržování hygienických a potravinářských předpisů ze strany stěžovatele. Stěžovatel je přitom významný obchodní řetězec, který vzhledem ke svému postavení na potravinářském trhu bezesporu má dostatek materiálních, lidských i obchodních možností, aby potraviny jím uváděné do oběhu splňovaly veškeré podmínky stanovené právními předpisy. Nejvyšší správní soud tak uvedené námitce, v níž se stěžovatel snaží svá pochybení bagatelizovat, nepřisvědčil.

Nejvyšší správní soud z těchto důvodů dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu netrpí vadami uvedenými v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. (za použití § 120 téhož zákona). Protože stěžovatel byl v řízení neúspěšný a žalovaný nemá na náhradu nákladů řízení právo ve smyslu § 60 odst. 2 s. ř. s., bylo rozhodnuto tak, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu

